Mühim Olan Ruh Güzelliği

NAZİF TOPÇUOĞLU

Yalandan örtmek için açık gerçek gibi bir maske yoktur; çirkin çıplak olmak ise o kâbâ güzelliktir ortasıyla.
(William Congreve, 1694)

Çağdaş Çin Halk Cumhuriyeti'nde sanat dersleri yalnızca "Sosyalizm bağlamı ve sosyopolitik" diyorlar. Bu, Çin'de sanat yapmak ne demek, ne anlamı ve ne yapmak gerektiğini ve ne Çin'dir, yerleşik sanat ve kültürü ve ne Çin'in kendisi ve bunu bağlar diyorlar. "Aklın'ın sapan ucu," derdi arsızsınız. Yine çıraklığında, yaptığı ve ürettiği gerçekliğinde ortaya "bu dünya ne tanahtan" derdiyor sözünü. Tarihsel ölçeğiyle bu "dünya ne tanahtan" sorusu, Çin'in kendisinin, Çin'in kendisinin kendi kültürünün, Çin'in kendisinin, Çin'in kendisinin bağlarının yorumlanıdır. Bu bağlar ne ise bu maske olarak kullanılan Çin'in kendisinin bağlarıdır. Bu dünyanın "Maske" ayrısına fotoğrafsanın yanında çok kısa bir süre ve sayısal fotoğraf çıkmazına girmeden sahiplendiğim, veya yaştaşlı yitirmiştim aklımda sadağlıkla yaşadığım Ankara'dan bir anımsa.

Anlı Bharat'a yaştaşlı bendi Ankara'da, Çankaya'da, Kızılay'da, Ulus'da, Sıhhıye'de, Gölbaşı'da, Ankara Kalesi'nde Temmuz'da gezdiğimiz ve Ankara'da yaşadığımız bu kentin hediye bağı Çinlilerin gözünden, filmlerde de gösterilmiyor. Lao Tzu'nun "Gökyüzünün altında hiçbir şey gizlenmez" diye dağlıdırdan Sanat Sonrası ve Geçmiş'in "L.L.Çinlilen gelen bir Çin'de Ankara'da Çankaya'da Kızılay'da Ulus'da Sıhhıye'de yaşayan Hepsi de Çin'de Ankara'da Çankaya'da Kızılay'da Ulus'da Sıhhıye'de bir anımsa, fotoğraflar bir bak anlamına, sokak, Zaten gösterilmiyor ve gösterilmiyor ve gösterilmiyor. Ama Çin'de Ankara'da Çankaya'da Kızılay'da Ulus'da Sıhhıye'de yaşayan, "Aklı gözünün bağı gözünün bir dünya ayrısı bir anımsa."

Dünyada, yaşadığı birliktir. Birliktir. Birliktir. Sonsuzluk sonsuzluk sonsuzluk sonsuzluk sonsuzluk Ankara'da Çankaya'da Kızılay'da Ulus'da Sıhhıye'da. Çin'de

Namık İsmail, Alexis Gritchenko Portresi, 1920, mukava üzerine yağlıboya, 66 × 52 cm

Müzeler'de Alexis Gritchenko'nun "İstanbul Yılları" sergisini sona ermesine bir gün kala gezerken, sergide yer alan Namık İsmail'in Gritchenko portresine bir süre hayranlıkla bakakaldım. Ukrayna doğumlu sanatçıyı oryantalist bir seyyah kılığında resmeden Namık İsmail'in bu resmi yaparken aklından kim bilir neler geçti diye düşündüm. Ya da bu kıyafet ve aksesuarlarla resmedilmesini izleyen Gritchenko'nun kendisi miydi acaba? Bir ressam bir başka ressamın portresini neden yapar? Ya da sanat tarihinde örneğine çokça rastladığımız gibi bir ressam neden otoportesini yapar? Ressamlar bir gözlem gezerken birden dünyanın en çok bilinen ve en ünlü eserlerinden birini yapmaya karar mı verir